

Arrest

**nr. 57 592 van 8 maart 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BAÏTAR, die loco advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekster stelt dat onderhavige vordering gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 9 november 2010 eveneens een beroep inhoudt tegen de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid, bedoeld de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven

vormen, overschrijding of afwenning van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet voorzien in artikel 39/2 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekster maakt evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

1.2. Waar verzoekster voor het voeren van de procedure het voordeel van de kosteloze rechtspleging vraagt, wijst de Raad erop dat wat betreft de procedures voor de Raad vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 4 juni 1992 in de Tsjetsjeense stad Shali, waar u ook uw propiska had. Nadat uw ouders uit elkaar gingen, woonde u bij uw grootmoeder. Toen uw grootmoeder ongeveer 6 jaar geleden stierf, nam uw vader u mee naar Stavropol, waar u samen met hem en uw stiefmoeder negen maanden verbleef alvorens naar Tsjetsjenië terug te keren. Op 11 oktober 2009 huwde u officieel met I. K. (...) (O.V. 6.641.232).

U verliet Tsjetsjenië omdat zowel uw stiefmoeder als uw vader u fysiek mishandelden. Uw stiefmoeder begon u te slaan na de dood van uw grootmoeder. Uw vader begon u te mishandelen nadat hij drie jaar geleden door militairen meegenomen en zelf mishandeld werd. Toen hij naar huis terugkeerde, was hij helemaal veranderd. Hij dronk veel en begon u te slaan. Hij verlangde dat u een hijab zou dragen en was van plan u uit te huwelijken aan een oude man, wat u echter weigerde. Tegen zijn zin huwde u uiteindelijk met I. K. (...) Na uw huwelijk trok u in bij uw schoonouders in Grozny. Uw stiefmoeder bleef u echter lastigvallen. Ze belde u regelmatig op om u te bedreigen. Toen u na uw huwelijk bij uw vader op bezoek ging, sloeg hij u opnieuw. Hierna besloot u niet meer bij uw vader langs te gaan en uw reis naar België voor te bereiden, aangezien uw moeder al in België woonde.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 15 april 2010. Vanuit Grozny nam u samen met uw man de trein naar Moskou. Vanuit Moskou reisden jullie met de trein via Brest verder naar Polen. U bereikte Polen op 18 april 2010 en verbleef er tot 6 mei 2010 in een opvangcentrum. U reisde vervolgens met de auto naar België, waar u op 7 mei 2010 aankwam. Twee dagen later vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Uw man bleef achter in Polen en kwam u later in België vergezellen.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verlaten hebt omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met uw vader en stiefmoeder, die u fysiek mishandelden. U verklaarde bovendien dat u omwille van uw eigen problemen naar België bent gekomen en niet omwille van de problemen die uw man in Tsjetsjenië kende (CGVS, p. 12).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft immers huiselijk geweld.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U maakte

immers niet aannemelijk dat u in Tsjetsjenië op generlei manier kon rekenen op bescherming vanwege de autoriteiten. Zo hebt u geen enkele poging ondernomen om hulp te verkrijgen in Tsjetsjenië, niettemin de mishandelingen al zo'n zes jaar aan de gang waren (CGVS, p. 10). U hebt immers nooit aangifte gedaan van de slagen bij de politie (CGVS, p. 11). U verklaarde wel dat men in Tsjetsjenië geen klacht kan indienen bij de politie, zeker niet als vrouw, maar kon niet aangeven waarom dat niet mogelijk is (CGVS, p. 11). Uw man heeft bovendien evenmin ooit aangifte gedaan van de mishandeling waarvan u het slachtoffer was (CGVS, p. 11). U hebt tot slot ook nooit een mensenrechtenorganisatie geraadpleegd (CGVS, p. 12). Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

Verder moet vastgesteld worden dat u de Belgische asielinstanties geen enkel bewijs kon voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. Zo verklaarde u dat uw vader u begon te slaan nadat hij zelf door militairen meegenomen en mishandeld werd. Hierna lag hij gedurende enkele maanden in het ziekenhuis en toen hij naar huis terugkeerde, was hij helemaal veranderd (CGVS, p. 10 en Vragenlijst DVZ p. 2 nr. 3.5). U kon het Commissariaat-generaal echter geen enkel document voorleggen aangaande de mishandeling van uw vader en de medische verzorging die hij daarna gekregen zou hebben. Ook met betrekking tot de mishandelingen die u zelf onderging, kon u het Commissariaat-generaal geen enkel tastbaar bewijs voorleggen. Ondanks het feit dat de mishandelingen zich al zes jaar voltrokken, hebt u de verwondingen die u eraan overhield immers nooit door een dokter laten vaststellen (CGVS, p. 13).

Tot slot moet opgemerkt worden dat uw man verklaarde dat uw vader zelfs met uw schoonvader gevochten had (Vragenlijst DVZ man, p. 2 nr. 3.5). Toen u gevraagd werd of uw vader uw schoonfamilie ooit had lastiggevalen, antwoordde u echter dat dat niet het geval was. Toen u vervolgens met de verklaringen van uw man geconfronteerd werd, gaf u aan dat u het eerlijk gezegd niet wist, maar dat uw ouders en uw schoonouders niet ver van elkaar wonen (CGVS, p. 12). Aangezien u echter tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u na uw huwelijk bij uw schoonouders in Grozny introk (Vragenlijst DVZ, p. 2 nr. 3.5), is het erg merkwaardig dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands Russisch paspoort, geboorteakte en het verblijfsdocument van uw moeder in België) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw paspoort alsook uw geboorteakte bevat immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt. Het verblijfsdocument van uw moeder, L. C. (...) (O.V. 5.902.537), in België heeft evenmin enige bewijswaarde ten opzichte van uw problemen in Tsjetsjenië. Bovendien moet erop gewezen worden dat elke asielaanvraag op zijn persoonlijke merites beoordeeld wordt en uit uw verklaringen daarenboven duidelijk blijkt dat uw asielaanvraag geen verband houdt met de destijds door haar ingeroepen asielmotieven (CGVS, p. 3). Het feit dat in het kader van de asielaanvraag van uw moeder werd besloten tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling betekent bijgevolg niet noodzakelijk dat u hetzelfde statuut kan worden toegekend.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat in het kader van de asielaanvraag van uw man, I. K. (...) (O.V. 6.641.232) eveneens besloten werd tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster duidt het enig middel waarop zij zich beroept als volgt aan: *"Het beginsel Van goed bestuur, de wetschennis betreffende de motivatie van de administratieve handelingen van 1991, de duidelijke beoordelingsfout en de geschillen van volle rechtspraak van de Raad van de resulterende Geschillen van artikel 39/2 § 1 van de wet van 15/12/1980 die het mogelijk maakt om een betwistbare beslissing van het Algemene Commissariaat te herzien"*. Verzoekster wijst op de zwakke positie van de vrouw in de Tsjetsjeense maatschappij en betoogt onder verwijzing naar enkele internationale rapporten dat geforceerde huwelijken in Tsjetsjenië in opmars zijn, dat het huishoudelijk geweld tegen de vrouwen een zeer verbreid verschijnsel is en dat jonge vrouwen er van elke hulp verstoken blijven.

3.2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De onderdelen van het middel die door verzoekster worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster bij het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 21 mei 2010 voorhoudt dat de onmogelijkheid terug te keren naar haar land van herkomst berust op de vrees dat haar vader haar zou vermoorden. Desbetreffend verhoorverslag vermeldt dienaangaande het volgende (administratief dossier, stuk 8, onderdeel 3, vragen 4 en 5, p. 2):

"4. Wat vreest u bij terugkeer in uw land van herkomst? Wat denkt u dat er bij een eventuele terugkeer zou kunnen gebeuren?

Ik vrees dat mijn vader me zou vermoorden.

5. Waarom denkt u dat? Welke feiten wijzen op die vrees of het risico? Geef zeer kort een overzicht van de belangrijkste feiten.

Ik woonde bij mijn vader en stiefmoeder. Drie jaar geleden werd mijn vader opgepakt door agenten van de 6^e afdeling in Tsjetsjenië. Hij werd daar hard geslagen. Hij verbleef nadien enkele maanden in het ziekenhuis. Na terugkeer thuis was hij veranderd. Hij was heel opvliegend, sloeg mij en wou dat ik een hijab zou dragen. Ik weigerde. Hij dronk ook veel wodka. Hij en zijn vrouw wilden me uithuwelijken aan een oude man. Ik trouwde met wie ik wilde (op 11/10/2009) en ik trok samen met mijn man bij zijn tante in in Shali. Na een week gingen wij in Grozny wonen bij mijn schoonouders. Mijn tante hielp me met geld en met het aanmaken van een reispaspoort zodat ik samen met mijn man naar België zou kunnen komen. Het was de bedoeling dat ik ver van mijn vader zou zijn. Hij en zijn vrouw lieten me niet met rust.

Mijn stiefmoeder belde me regelmatig op en bedreigde me. Ik kwam samen met mijn man in Polen aan (18/04/2010), maar mijn man besloot toch om terug te keren omdat zijn moeder ziek werd. Toen ik in Polen was, belde mijn vader mij op en zwoer dat hij mij zou vermoorden indien ik zou terugkeren (dit omdat ik al naar mijn moeder vertrokken was). (...) " Dit verslag werd door verzoekster, nadat het haar in het Russisch werd voorgelezen, ondertekend op 21 mei 2010.

Uit verzoeksters voorgehouden relaas blijkt dat zij ondanks het gaan inwonen na haar huwelijk bij de ouders van haar echtgenoot, K. I., toch verder werd lastiggevalen door haar vader, die niet akkoord was met het door haar afgesloten huwelijk, en zij om deze reden haar land van herkomst wenste te ontvluchten teneinde zo ver mogelijk van haar vader verwijderd te zijn. De aanhoudende bedreigingen van haar vader vormen derhalve het meest wezenlijke element in het door haar voorgehouden asielrelaas en staan in rechtstreeks oorzakelijk verband tot haar vlucht uit Tsjetsjenië.

Verzoeksters echtgenoot, K. I., bevestigt in de door hem op 16 juni 2010 ondertekende vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken deze situatie stellende: *"Na onze trouw woonde ze bij mij maar mijn schoonvader kwam vaak dronken naar ons toe en viel mijn vrouw lastig. Hij heeft zelfs met mijn vader gevochten."* (administratief dossier, stuk 9, onderdeel 3, vraag 5, p. 2). Verzoekster beweert evenwel zelf bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 6 oktober 2010 (administratief dossier, stuk 3, p. 12) dat haar vader nooit haar schoonfamilie heeft lastiggevalen. Onmiddellijk geconfronteerd met deze inconsistentie verklaart verzoekster dat ze het eigenlijk niet zeker wist, maar *"mijn ouders en de ouders van mijn echtgenoot wonen niet echt ver van elkaar"*. Gelet op het feit dat verzoekster inwoonde bij haar schoonouders, dat haar echtgenoot van deze feiten op de hoogte was en dat zij persoonlijk omwille van de na haar huwelijk aanhoudende bedreigingen van haar vader het land verliet, is het volstrekt ongeloofwaardig dat een dergelijke ingrijpende gebeurtenis, meer in het bijzonder een gevecht tussen haar vader en haar schoonvader, haar niet bekend is. Voormelde flagrante tegenstrijdigheid verhindert enig geloof te hechten aan de voorgehouden bedreigingen van haar vader en bij uitbreiding van de verziende relatie die er tussen haar en haar vader zou hebben bestaan.

Verder stelt de Raad vast dat het verzoekschrift betreffende verzoeksters huwelijk met K. I. gewag maakt van *"het geforceerde paar"* (verzoekschrift, p. 4) en het feit *"dat zij een echtgenoot heeft verlaten die zij niet had gewild"* (verzoekschrift, p. 7). Verzoekster verklaarde nochtans dat zij zich juist verzette tegen de door haar vader opgedrongen veel oudere huwelijkspartner om in alle vrijheid met K. I. te kunnen trouwen (administratief dossier, stuk 8, onderdeel 3, vraag 5, p. 2). Van een gedwongen huwelijk tussen verzoekster en K. I. is bijgevolg geen sprake. Integendeel, verzoekster verklaarde zelfs dat haar vader niet akkoord ging met deze verbintenis (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoor 06/10/2010, p. 10):

"De vorige keer zei u dat er problemen waren met het huwelijk, dat uw vader wilde dat u met iemand anders huwde? Ja. Ze wilden dat ik met een oudere meneer trouwde.

Is er dan ook iets gebeurd? U wilde dat niet, hoe reageerden zij daarop? Ik trouwde met wie ik nu getrouwd ben.

Wat was hun reactie daarop? Papa was er niet mee akkoord."

Het feit dat verzoekster nu meermaals verwijst naar het gedwongen karakter van haar huwelijk met K. I. ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas en laat niet toe de werkelijke relatie tot haar echtgenoot te beoordelen.

Waar verzoekster gewag maakt van de moeilijke positie van een alleenstaande vrouw in Tsjetsjenië wijst de Raad erop dat voormelde vaststellingen verhinderen enig geloof te hechten aan haar betoog zich in een dergelijke positie te bevinden en geen beroep te kunnen doen op haar echtgenoot of leden van haar eigen familie, mogelijks haar eigen vader.

Verzoeksters argument zich als vrouw in Tsjetsjenië niet te kunnen beroepen op de bescherming van haar autoriteiten is ter zake niet dienend daar aan de door haar voorgehouden problemen geen geloof kan worden gehecht.

Voormelde flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het door verzoekster voorgehouden asielrelaas verhinderen enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekster de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

3.2.4. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan verzoeksters asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De

Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van art. 48/4§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.”*

De Raad stelt vast dat verzoekster voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.5. Om voormelde redenen kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT